

Cái Nhìn

Maria Ngọc Bích Trần

Đã 1 giờ 30 sáng mà tôi không tài nào chợp mắt được. Doanh trại Colfax giờ đang đắm chìm trong màn đêm tối. Trong phòng ký túc xá của tôi chỉ có tôi, một chị bạn, và 11 em thiếu nhi. Lúc này tất cả đều đã ngủ rất yên giấc, không một tiếng động dậy. Trong phòng tối không một ngọn đèn ngủ, bên cửa sổ có một chút ánh sáng loe lói chiếu vào do ánh đèn bên ngoài của các ký túc xá bên cạnh. Các vòi nước tưới cỏ đang thay phiên nhau mở lên. Tôi mở cái điện thoại di động lên coi giờ, 2 giờ, 2 rưỡi, 3 giờ! “Đã 3 giờ sáng rồi mà sao không tài nào ngủ được!” Tôi tự nhủ thầm. Không hiểu sao tôi không buồn ngủ mà cũng không thấy mệt. Tôi nhớ lại lời thầy Sáu nói tối hôm qua: “Mình Thánh Chúa sẽ ở trong nhà nguyện đêm nay.” Tôi tính đi xuống nhà nguyện thăm Thầy, nhưng lại thôi, vì một phần lười biếng và một phần lo nếu không ngủ được bây giờ, sáng dậy sẽ không khỏi bị cái bệnh đau đầu nó hành hạ cả ngày. Tôi lại nghĩ đến Thầy Chí Thánh. Quay ngược thời gian nhớ lại từ lúc tới trại đến giờ, mọi sự đều tốt đẹp cả. Các anh chị em cursillistas gặp nhau tay bắt mặt mừng, ăn bữa tối vui vẻ và chia sẻ những hồng ân qua sinh hoạt “ buổi tâm tình” với những bát cháo gà thật ngon và ấm dạ. Thêm câu chuyện “Ngày Thăm Nuôi” do anh Hoàng đọc thật cảm động. Tôi hy vọng các cha, sơ và anh chị cursillistas nay đang trong giấc mộng đẹp. Cảm tạ Thầy Chí Thánh đã cho Phong Trào có buổi tĩnh tâm hôm nay, nhưng sao lòng tôi cứ thôn thức: do quá vui mừng hay đang lo lắng cho ngày mai đây!

Khi giật mình thức giấc, nhìn lại đồng hồ thì đã 5 giờ sáng. Nhìn ra khung cửa sổ tôi thấy trời vẫn còn tối om, bên ngoài, nay rất yên tĩnh vì không còn tiếng xì xà của những vòi nước tưới cỏ nữa. Biết rằng tôi cần phải rung chuông đánh thức mọi người lúc 6 giờ, tôi chưa vội dậy mà cố nằm yên, nhắm mắt lại muốn nghỉ thêm vài phút nữa. Tôi không tài nào ngủ lại được và lại nghĩ đến Thầy Chí Thánh và Mình Thánh Chúa đang ở trong nhà nhà nguyện. Như có một sự thúc giục nên tôi đã quyết định đi thăm Thầy. Tôi mở cửa phòng nhìn ra hướng nhà nguyện, các bóng đèn ngoài sân của các nhà ngủ xung quanh làm cho khu vực ký túc xá rất sáng, nhưng phía nhà nguyện thì lại tối om vì không có một bóng đèn nào được mở cả. Tôi mở đèn bin lên và bắt đầu bước nhanh tới khu nhà nguyện. Ngoài trời không lạnh lắm, thời tiết mát mẻ, có cảm giác hơi ẩm ướt vì hơi nước của các sân cỏ đã được tưới đêm qua. Khi bước gần đến nhà nguyện, nhìn vào khung cửa sổ, trong phòng cũng tối nhưng ánh sáng của ảnh Thầy tỏa ra vừa đủ để nhìn đường đi vào phòng. Tôi mở cửa bước vào thật chậm vì lo có ai đã dậy sớm và đang cầu nguyện chẳng. Không thấy có anh chị nào cả, tôi tiến đến gần bàn thờ, thấy có ngọn nến đỏ, biết được rằng Mình Thầy đang hiện diện, tôi quỳ bái Mình Thánh và chọn bàn quỳ hàng trên trước ảnh Thầy Chí Thánh. Tôi làm dấu Thánh Giá, đọc một kinh dâng ngày và quỳ yên, lặng thinh nhìn Thầy rất lâu. Tư tưởng tôi còn đang băn khoăn tự hỏi thầm “Sao đêm qua con không ngủ được Thầy ơi?” Ánh mắt Thầy nhìn tôi thật trìu mến làm tôi nhớ lại lời nguyện tôi đọc buổi chiều hôm qua trong giờ khai mạc buổi tĩnh tâm “...nghe tiếng gọi từ ngàn xưa, chúng con xin bỏ ra một ít thì giờ để sống với Chúa ngay trong lúc này.....vì không có núi đồi hay sa mạc sẵn

cho chúng con, nên chúng con sẽ dùng nơi Chúa dành cho chúng con hôm nay. Xin Chúa ngự đến và thánh hiến nơi này làm nơi tu thân tạm thời cho chúng con. Chớ gì nơi này được Chúa chúc lành, trở nên nơi cho chúng con suy niệm và tập trung mọi tư tưởng về Chúa....” Lúc này tôi đang tập trung mọi tư tưởng về Thầy. Tôi cảm tạ Chúa đã ban cho tôi biết bao hồng ân trong đời. Đặc biệt giờ đây, tôi xin dâng tất cả cho Chúa. Tôi cảm thấy khuôn mặt Thầy càng lúc càng rõ nét vui tươi hơn và như đang muốn cho tôi một điều gì. Tim tôi đang cố lắng nghe. Ánh mắt Thầy chan chứa bao tâm tình và sự quan tâm. Tôi lại nhớ đến bài nguyện ngắm về ba cái nhìn của Chúa qua vở hoạt cảnh chiều hôm qua. Cái nhìn của Chúa đối với người thanh niên giàu có, đã từ bỏ lời mời gọi hoán cải của Chúa vì danh vọng và vật chất. Còn Giuda, người cũng đã vì tham lam tiền của và dối trá mà phản bội Thầy của mình. Cuối cùng, Phêrô từ chối Thầy của mình vì lòng yếu đuối. Trong ba bối cảnh khác nhau, ba cái nhìn khác nhau chứa chất nhiều ý nghĩa, nhưng có cùng với một tia yêu thương và mong muốn một sự hoán cải. Giờ đây Thầy đang nhìn tôi! Cái nhìn không phải là cái nhìn về con người bề ngoài. Thầy nhìn thấu tâm hồn, suốt lương tâm tôi, thấy rõ nỗi lo âu của tôi, không có gì có thể che giấu được! Trong cái nhìn đó, một tia lửa ấm áp thấu vào tim tôi và tôi đã cảm nghiệm được Thầy đang nói với tôi “Thầy biết! Thầy biết!” Tôi vui sướng trong sự bình an khôn tả, bắt chợt những giọt nước mắt bắt đầu lăn xuống hai gò má tôi, rồi xuống đôi bàn tay đang chắp trên ngực. Tôi chợt nhận ra nỗi lo âu của mình. Tôi đã lo lắng cho một ngày mới và một nhiệm vụ mới ban tổ chức đã giao cho, và cũng là buổi thực tập cho Khóa 3 Ngày trong tương lai. Thầy đang nhìn tôi với một cái nhìn an ủi và khích lệ “hãy can đảm lên!” Tôi cảm thấy tâm hồn nhẹ nhàng vì đã nhận được sự bình an trong ánh mắt kỳ diệu của Thầy. Tôi vui

mừng cảm ơn Thầy và phấn khởi trở về phòng để chuẩn bị cho ngày tĩnh tâm.

Đã gần sáu giờ sáng. Tôi cũng đã chuẩn bị xong và đã sẵn sàng. Tôi bước nhanh tới tháp chuông trước cổng trại, dùng sức giựt mạnh dây chuông ba lần...ĐING ĐONG! ĐING ĐONG! ĐING ĐONG!...hồi chuông đổ vang trên doanh trại Colfax chất chứa sự thánh thiện và mời gọi, chào đón một ngày mới của buổi tĩnh tâm với chủ đề “**Hồng Ân Đức Mến.**”

Có bao giờ quý anh chị cảm nghiệm được Thầy nhìn mình với cái nhìn yêu thương đầy bao dung, khiến lòng anh chị được đánh động và hoán cải không? Em tin là có! Có qua Khóa 3 Ngày và qua rất nhiều lần trong cuộc sống hàng ngày. Cái nhìn của Thầy là cái nhìn của một vị Thiên Chúa, cái nhìn của cuộc sống mới, cái nhìn có sức làm thay đổi con người, cái nhìn có thể giải phóng con người ra khỏi tội lỗi. Thầy nhìn tôi qua ánh mắt, thái độ và việc làm của tôi. Vậy giờ đây tôi đáp lại ánh mắt Thầy ra sao? Tôi đang nhìn mọi người xung quanh tôi như thế nào? Tôi phải nhìn những người xung quanh tôi với cái nhìn của Chúa, để nhờ đó tôi có thể cố gắng xóa bỏ cái nhìn thành kiến đối với người khác, và mở lòng mình mang ánh mắt tình yêu Chúa đến với mọi người xung quanh.

Lạy Thầy, con tin bất cứ ai đã và đang góp phần thánh hóa đời mình, phần xác hay phần hồn, lớn hay nhỏ, đều cần đến những ánh mắt tình thương của Ngài. Những lúc con yếu đuối trên đường đời, xin cho con luôn được gặp ánh mắt yêu thương đầy niềm an ủi và nâng đỡ của Thầy. Con xin cảm tạ ơn Thầy đã luôn gìn giữ con trong ánh mắt yêu thương của Thầy.